

[Pia Kjærsgaard]

kirkebesættelser samt i gebyrsagen, som åbenbart ikke anfægter ministeren det fjerneste, idet de ulovlige opkrævninger fortsætter.

Men justitsministeren er så afgjort ikke den eneste minister, under hvis område der er total forvirring og mangel på handlemåde.

Energiministeren forplumrede totalt A. P. Møllers ansøgning om tilladelse til at udbygge felterne i Nordsøen, og resultatet var, at Danmark gik glip af 700 arbejdspladser og investeringer i milliardklassen.

Skatteministeren måtte krybe til korset i ambisagen efter en EF-dom og fjerne denne afgift, hvorved momsens i stedet blev forhøjet fra 22 pct. til 25 pct., et eklatant nederlag for den ellers meget ambitiøse minister.

Hos miljøministeren har Miljøstyrelsen tvangsopkrævet giftmillioner af landbruget, der ikke er blevet brugt efter hensigten.

Boligministeren sidder i dynd til halsen i Ungbosagen og måtte udføre ambulancetjeneste for at redde kreditforeningerne ud af deres ulovligheder.

Under udenrigsministerens arbejdsområde har vi været vidne til et kolossalt overforbrug hos Danida, hvis arbejde i revisionsrapport efter revisionsrapport har været udsat for en sønderlemmende kritik.

Finansministeren fremsætter til stadighed finanslovsforslag med drønende underskud, men til gengæld kender ministerens opfindsomhed ingen grænser, når det gælder kreative bogføringer.

I Kulturministeriet viste en rapport fra et konsulentfirma, at der er for mange ansatte i ministeriet i forhold til arbejdsopgaverne.

Sundhedsministeren tumlede meget rundt i sagen om vagtlægeordningerne, der medfører en ringere service og koster samfundet meget mere end de tidligere overenskomster, fordi finansministeren legede julemand med en stor pose penge.

Endelig stjal regeringen milliardbeløb fra borgerne, idet man simpelt hen inddrog Den Sociale Pensionsfond og dermed – på strengen i hvert fald – gjorde Danmark fortjent til at deltage i Den Økonomiske og Monetære Union.

Der kunne nævnes langt flere eksempler, men disse viser med al tydelighed, at regeringen ikke har greb om tingene. Det dalrer for meget derudad på bedste beskab.

Fremskridtspartiet har i dette folketingsår fremsat forslag efter forslag, som kunne rette op på Danmarks situation og ikke mindst være med til at forbedre friheden for den enkelte dansker. Vi har endda udgivet et helt lov-katalog, som punkt for punkt viser, hvilken politik vi mener der er brug for.

I det forløbne år har Fremskridtspartiet imidlertid haft væsentlig indflydelse på udviklingen af det danske samfund, uden at vi hver gang har haft direkte medindflydelse. F.eks. fremsatte Fremskridtspartiet et beslutningsforslag om borgernes valgfrihed i den offentlige sektor, hvor målet var at indføre markedsøkonomiske principper i den offentlige sektor til gavn for borgerne. Det må jo være det, der er meningen med den offentlige sektor.

Imidlertid afviste Folketinget med regeringen i spidsen dette forslag som en utopi og virkelighedsfjern tågedrøm. Få uger efter påbegyndte regeringen dog til glæde for os alle sammen de samme initiativers gennemførelse i ministeriernes administration. Fremskridtspartiets ideer kan altså være gode nok – og heldigvis for det – når man bare lader regeringen få tid til at tænke sig lidt om.

Den samme forvirring gjorde sig gældende, da Fremskridtspartiet fremsatte et forslag om erhvervszoner. I første omgang afviste regeringen også dette forslag som fuldstændig urealistisk. Forslaget er jo altså netop blevet vedtaget her i Tinget med regeringens stemmer.

Der er virkelig perspektiver i form af, at virksomheder nu kan etablere sig i områder, hvor de bliver befriet for bureaukratiet, og hvor de slipper billigere rent skattemæssigt.

I flere andre lande i Europa har man i årevis og med succes haft sådanne erhvervszoner. Fremskridtspartiet er ikke et øjeblik i tvivl om, at det også vil komme til at gå sådan herhjemme. Mange virksomheder vil etablere sig i disse zoner, hvilket vil give beskæftigelse i lokal-samfundene og dermed øget eksport. Så er vi inde i en god cirkel, for det er det private erhvervsliv, hvis virkelyst og initiativ vi alle sammen skal leve af.

Desværre ser det ud til, at Socialdemokratiet heller ikke i denne omgang har fattet disse elementære grundbegreber. Det store oppositionsparti udtaler frejdigt, at de vil lukke erhvervszonerne, hvis de får regeringsmagten. Det vil vi naturligvis tage til efterretning, og så